

Μόνο να λυπάσαι...

Ψεύτικο χαμόγελο λες και ένα αόρατο χέρι
του τραβάει τα χείλη με το ζόρι.

Κρύα ματιά... επιφανειακή με μόνιμο κάτοικο την ειρωνεία.

Ανέκφραστο πρόσωπο, στεγνό από συναισθήματα.

Στο λεξιλόγιό του δεν υπάρχει το «Εμείς»,
περιχαρακωμένος πάντα πίσω από ένα τεράστιο «Εγώ».
Σου λέει μια ψεύτικη καλημέρα που λες και δεν είναι φτιαγμένη
απ' το «καλή»... κι από το «μέρα».

Το φιλί του ασπασμού του θα το ζήλευε ακόμα κι ο Ιούδας.

Τέλεια η μάσκα... σκέφτεται... πολλοί οι απονήρευτοι
οι «χαζοί»... κι οι θετικοί... που θα με πιστέψουν.

Έχει μια στείρα νοοτροπία που κατευθύνει τις σκέψεις και τις πράξεις του
και που μετατρέπει την ευκαιρία των άλλων σε πρόβλημα
και το πρόβλημα σε οδύνη.

Φαίνεται συνεργάτης, μα στην πραγματικότητα είναι υπονομευτής.

Ανήκει σ' ένα επικίνδυνο είδος ανθρώπων που σέρνονται ανάμεσά μας.

Άνθρωποι... μασκαρεμένοι άλλοτε με τη μάσκα του συνεργάτη...
άλλοτε του φίλου... κι άλλοτε του πονόψυχου συνανθρώπου μας.

Άνθρωποι... που σπαταλούν το χρόνο τους
ψάχνοντας χαρά στη λύπη των άλλων.

Όσο κι αν σε πόνεσε... μην πληγωθείς...
μην πικραθείς... μην κουραστείς και μη δακρύσεις...

Μην πεις «γιατί;»,

δεν αξίζει...

Μόνο να λυπάσαι...

και να εύχεσαι να βρει κάποια στιγμή την ψυχή του...
την ψυχή που έχει χάσει... κι αν ακόμα μπορείς...
βοήθησέ τον.